

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

folketinget og radioledelsen, og jeg skal ikke vende tilbage til dette. Det, der interesserer hr. Erhard Jakobsen, er vel også lige så meget forholdet mellem radiorådet og Danmarks radios medarbejdere, som det er forholdet mellem folketinget og radiorådet. Spørgsmålet er, om radiorådet har mulighed for i praksis at leve op til det ansvar, som loven tillægger det. At hr. Erhard Jakobsen vil uddybe og nærmere forklare sine synspunkter herom, har jeg ingen grund til at tvivle om. For mit eget vedkommende skal jeg på dette tidspunkt indskrænke mig til at sige, at det må være klart, at radiorådet ikke i detaljer bør følge programtilrettelæggelsen og programudførelsen, hvad det heller ikke har praktiske muligheder for at gøre. Rådets opgave er at fastsætte de almindelige retningslinier og at føre tilsyn med, at lovens bestemmelser overholdes. På den anden side er det også klart, at radiorådets kompetence og ansvar ikke bør kunne reduceres til noget rent formelt. Det er imidlertid rådet selv, der inden for lovens rammer bestemmer kompetencefordelingen mellem rådet, driftsledelsen og programmedarbejderne, og derfor også rådet selv, der har ansvaret for, at udviklingen ikke går for langt i den ene eller den anden retning.

Hr. Erhard Jakobsen har været inde på, at der for hele programområdet bør opstilles „publiceringsregler“ til vejledning for medarbejderne — og til kontrol med udsendelsesvirksomheden. Sådanne mere detaljerede regler findes i dag kun for nyhedsformidlingen, idet radiorådet i 1964 har vedtaget såkaldte publiceringsregler for Danmarks radios nyhedstjeneste, hvori det bl. a. anføres, at „Danmarks radios eneret på spredning af radiofoni og fjernsyn understreger forpligtelsen til at udbrede korrekt, objektivt, nøgternt og alsidigt nyhedsstof“. Til disse bestemmelser slutter sig en principudtalelse om nyhedsformidlingen, som radiorådet vedtog i oktober 1973. Der er grund til at fremhæve, at publiceringsreglerne ikke alene gælder for radioavis og tv-avis, men for hele nyhedstjenesten, derunder „Orientering“.

Selv om der for de øvrige programområders vedkommende ikke er udarbejdet egentlige publiceringsregler, bør det nævnes, at radiorådet har vedtaget visse principper for

børne- og ungdomsafdelingen samt det såkaldte fairnesprincip. Herudover foreligger der en række vedtagelser fra programudvalget, som er vejledende for programafdelingerne, ligesom medarbejderne gennem den interne undervisning i Danmarks radio får præciseret deres forpligtelse til alsidighed i forbindelse med udsendelserne. Nævnes kan også oprettelsen af provinsafdelingen og programdebatten i forbindelse hermed, der gav udtryk for radiorådets krav om større alsidighed i form af bedre dækning af aktiviteter uden for København. Provsafdelingen er en tværgående afdeling, der er i konkurrence med de øvrige afdelinger, og som ikke er underordnet disse — dette skulle give mulighed for en fornyelse af programmerne og virke ansprende på medarbejderne.

Det kan i denne sammenhæng være interessant at se, hvordan man på dette område har indrettet sig i nogle andre lande, hvis radioordninger det er naturligt at drage sammenligning med.

Sveriges radio har i sine interne forskrifter givet ret udførlig vejledning om forståelsen af den *aftale* om programvirksomheden, som er indgået mellem staten og aktieselskabet Sveriges radio; med andre ord har man i Sverige almindelige programregler, der dækker hele programområdet, og som bl. a. supplerer de publiceringsregler, der også i Sverige er fastsat for nyhedstjenesten.

Blandt bestemmelserne i *aftalen* findes regler om, hvad programmerne skal indeholde, og regler om, hvorledes dette programindhold skal præsenteres. De førstnævnte regler er noget fyldigere end den omtalte formålsbestemmelse, som nu er medtaget i den danske radiolov, men svarer i princippet til denne. Det nævnes udtrykkelig, at også mindre gruppers interesser af mere særpræget natur skal tilgodeses i den ustrækning, det er muligt. Hvad angår „præsentationen“ af programindholdet, anføres, at *radiolovens* bestemmelser — hvorefter Sveriges radios eneret skal udøves „upartisk og sagligt“ — skal tillempes under hensyn til, at en udstrakt ytrings- og informationsfrihed ikke råde i udsendelsesvirksomheden. I tilslutning hertil hedder det, at programvirksomheden i sin helhed skal præges af rimelig balance mellem forskellige anskuelser og interesser. Dette „balancekri-